

Ο « Γύψος της Θεραπείας »! του π. Αντωνίου Χρήστου.



Αγαπητοί αναγνώστες την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές είναι Δευτέρα 1 Φεβρουαρίου 2021 και συνέβη μια δοκιμασία στο άμεσο οικογενειακό μας περιβάλλον το οποίο μας έδωσε αφορμή να σκεφτούμε και να αναλογιστούμε γενικότερα για την αποστολή της Εκκλησίας και ειδικότερα αυτό που ονομάζουμε πνευματική ζωή. Τι συνέβη και τι εννοούμε; Ακολουθήστε μας στις επόμενες γραμμές...

Σήμερα η μία μας κόρη στο διάλλειμα στο σχολείο παραπάτησε και κτύπησε το χέρι της και φυσικά την πονούσε. Όταν γύρισε την πήγαμε φυσικά στο κοντινό μας νοσοκομείο το Ασκληπιείο της Βούλας που πάντα εφημερεύει για ορθοπαιδικά περιστατικά. Η κόρη μας είναι 8,5 και κανονικά για τέτοια περιστατικά έπρεπε να πάμε στο νοσοκομείο παιδών. Χάρης όμως την καλοσύνη των εφημερευόντων γιατρών και επειδή δεν είχε πολύ κόσμο εκείνη την στιγμή μας κράτησαν. Αφού περιμέναμε να εξυπηρετήσουν τα περιστατικά που ήταν πριν από εμάς, στη συνέχεια μας έστειλαν να μας καταγράψει το ταμείο, στη συνέχεια μας έδωσαν παραπεμπτικό να βγάλουμε ακτινογραφία. Αφού βγάλαμε την ακτίνα στο Ακτινολογικό, περιμέναμε λίγο και αφού την λάβαμε πήγαμε πάλι στους γιατρούς όπου διαπίστωσαν σπάσιμο, αλλά ευτυχώς να μην έχει βγει πολύ από την θέση του. Όμως ο γύψος κρίθηκε αναγκαίος για ένα περίπου μήνα και φυσικά 1^η μέρα σήμερα το παιδί αισθάνεται μια δυσκολία και γενικά ένα σοκ με το γεγονός αλλά και εμάς τους γονείς του.

Αυτά που περιγράφουμε είμαστε σίγουροι, ότι τα έχουν ζήσει πολλοί άνθρωποι και ίσως και χειρότερα περιστατικά από εμάς. Οπότε εύλογα θα αναρωτιέστε τι νόημα έχει όλο αυτό να τα διηγείται ένας Ιερέας σε Εκκλησιαστική εφημερίδα; Η απάντηση φυσικά θα ακολουθήσει απλά εμπιστευτείτε μας.

Είναι γνωστό ότι ένας χαρακτηρισμός της Εκκλησίας για την φύση της και την αποστολή της, τόσο από τον ίδιο τον Κύριο (με την παραβολή του Καλού Σαμαρείτη), όσο και από τους Πατέρες της Εκκλησίας (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος) και από σύγχρονους Θεολόγους (π. Ιωάννη Ρωμανίδη), είναι ότι η Εκκλησία είναι ένα νοσοκομείο-ένα θεραπευτήριο, το οποίο θεραπεύει τον άνθρωπο ψυχοσωματικά. Αυτή η εικόνα της Εκκλησίας με αυτό που βιώσαμε εμείς σήμερα επομένως ταιριάζει σε πολλά. Όμως αν το αναλύσουμε περισσότερο θα δούμε και άλλες πιο πολλές και ουσιαστικές ομοιότητες. Ας τα δούμε αναλυτικά:

α) Κάτι που δεν αναφέραμε στην αρχή, είναι ότι πριν τους γιατρούς στην πύλη του νοσοκομείου, ήταν κάτι φύλακες (σεκιουριτάδες όπως τους λέμε) οι οποίοι μας ρώτησαν που πάμε, μας μέτρησαν την θερμοκρασία και στη συνέχεια μας κατεύθυναν που ακριβώς πρέπει να πάμε στα εξωτερικά ιατρεία. Επομένως για να εισέλθεις μέσα στο «νοσοκομείο» χρειάζεται να ακούσεις αν σε δέχεται και με κάποιες προϋποθέσεις, που αυτό τον ρόλο τον αποτελούν στην Εκκλησία οι Απόστολοι και οι διάδοχοί τους όλοι οι Ιεραπόστολοι και οι Επίσκοποι μέχρι και σήμερα.

β) Μετά μας ανέλαβαν «οι Γιατροί» και μας οδήγησαν στο «ταμείο» για να καταγραφούμε αλλά και μας βρήκαν στο σύστημα μετά με το ΑΜΚΑ μας και ότι «ανήκουμε στο σύστημα υγείας» και «δικαιούμαστε ασφαλιστικής φροντίδας». Γιατροί φυσικά στην Εκκλησία είναι όλοι οι Κληρικοί παντός βαθμού κυρίως όμως οι πνευματικοί και ταμείο είναι το βάπτισμα που χωρίς αυτό δεν μπορείς να εξεταστείς και κατ' επέκταση να θεραπευτείς.

γ) Οι γιατροί δεν ξεκίνησαν να δίνουν θεραπεία από το μυαλό τους, αλλά μας έστειλαν στο ακτινολογικό. Οι ακτίνες βλέπουν μέσα από τον οργανισμό απευθείας στα οστά με πολλή ακρίβεια. Έτσι και στην Εκκλησία, το ακτινολογικό της Εκκλησίας είναι η μυστηριακή και ασκητική ζωή που

αξίζει να μετέχει ο θεραπευόμενος, αλλά και το διορατικό χάρισμα που δίνει ο Θεός είτε χαρισματικά (αυτοί που κατέχουν το διορατικό χάρισμα) είτε και θεσμικά (επειδή όλοι οι εντεταλμένοι φωτίζονται) στους πνευματικούς. Ένα είναι σίγουρο, ο άνθρωπος δεν μπορεί να έχει «αυτοθεραπεία» και «αυτοσωτηρία» από μόνος του.

δ) Στη συνέχεια αφού οι γιατροί είδαν τα αποτελέσματα της ακτινοθεραπείας, εντόπισαν που είναι ακριβώς το πρόβλημα και τι πρέπει να γίνει για να θεραπευτεί. Επέλεξαν λοιπόν τον γύψο. Ο ασθενής δεν χάρηκε, ίσα-ίσα θα έχει πολλές δυσκολίες στην καθημερινότητά της, αλλά αυτές οι δυσκολίες είναι που θα φέρουν και την θεραπεία. Εδώ ήταν ο γύψος, στην εκκλησιαστική ζωή λέγεται ΣΤΑΥΡΟΣ! Χωρίς την άρση του Σταυρού δεν έχει ούτε θεραπεία ούτε Βασιλεία.

ε) Είδαμε ότι η καλοσύνη και η θυσία των γιατρών, δεν μας έστειλαν στο παίδων αλλά μας κράτησαν εδώ για να μη ταλαιπωρηθούμε παραπάνω. Δεν δικαιούμασταν δηλαδή κανονικά αλλά ήταν χάρισμα. Αυτό είναι το πνεύμα και η θυσία της αποστολής της ιερωσύνης, αυτή η αυτοθυσία και αυταπάρνηση από την μεριά των Γιατρών, αλλά και το πνεύμα και την αίσθηση που πρέπει να έχουμε όλοι οι πιστοί, πως ότι έχουμε στην Εκκλησία (είτε θέση είτε χάρισμα) δεν το δικαιούμαστε αλλά μας χαρίζεται και άρα και εμείς έτσι πρέπει να αντιμετωπίζουμε τους άλλους αδελφούς μας.

στ) Με την θεραπεία που πήραμε και τον γύψο που λάβαμε δεν τελειώνει εκεί το θέμα. Ίσα-ίσα τώρα αρχίζει, θέλει εκ μέρος μας προσοχή, αλλά και επανεξέταση σε συγκεκριμένα χρονικά διαστήματα μέχρι να φύγει εντελώς ο γύψος και να επανέλθει πλήρως η υγεία. Επομένως η σύνδεση με το νοσοκομείο δεν είναι περιστασιακή, αλλά συνεχής αφού ακούμε και εφαρμόζουμε τις συμβουλές των γιατρών. Έτσι συμβαίνει και με τους πιστούς, δεν περιμένουμε μόνο όταν έχουμε ανάγκη να συνδεθούμε με την Εκκλησία (τους άλλους πιστούς και όχι μόνο το ναό) αλλά δια των πιστών έχουμε την προσέγγιση Του Θεού και όπου Θεός εκεί και η Βασιλεία Του.

ζ) Τέλος έχουμε πολλές περιπτώσεις που αντί να βελτιωθεί ο ασθενής, από κακές εκτιμήσεις και παραλήψεις γιατρών να χειροτερέψει ο ασθενής ή να κωλύσει από κάτι άλλο. Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι κακό το

νοσοκομείο, αλλά ότι έχουν ευθύνες οι γιατροί οι νοσηλευτές ενδεχομένως και οι άλλοι ασθενείς ακόμη και οι ίδιοι που δεν τηρούμε τα μέτρα υγιεινής. Άλλωστε πιο πολλοί είναι οι ασθενείς (οι πιστοί) παρά οι γιατροί και οι νοσηλευτές (οι κληρικοί)...! Δεν έρχεται «μαγικά» η σωτηρία αλλά θέλει κάποιες προϋποθέσεις όπως είδαμε και παραπάνω. Οπότε δεν υπάρχει κακό νοσοκομείο, ούτε κακή είναι η ιατρική (η Αγία Γραφή ως προφορική και γραπτή παράδοση) αλλά κακοί λειτουργοί της υγείας που υπηρετούν εκεί. Αυτό γιατί έχουμε μάθει να γενικεύουν οι δημοσιογράφοι, αλλά και πιστοί και να βρίσκουν όλοι ευθύνες στους άλλους, εκτός από τους ευατούς μας. Το ότι κάτι δεν λειτουργεί σωστά, δεν φταίει ο θεσμός ούτε τα βάζουμε με την υγεία, αλλά με αυτούς που δεν υπηρετούν σωστά και άλλωστε αντιμετωπίζουν και πειθαρχικές ποινές όταν έρθει η ώρα της κρίσης από τους αρμοδίους (Γενικής κρίσης στα πνευματικά).

Κλείνοντας το άρθρο μας, νομίζουμε ότι καταλαβαίνουμε όλοι ότι η υγεία είναι πολύτιμη, αλλά δεν την απολυτοποιούμε καθώς και ο δρόμος για την θεραπεία (την μετάνοια δηλαδή) έχει την αξία του και μας κάνει όλους καλύτερους. Η ασθένεια υπάρχει και όλοι καταλαβαίνουν ότι δεν είναι φυσιολογικό, γιατί στα πνευματικά κάποιοι αμνηστεύουν την αμαρτία επειδή απλά υπάρχει και απουσιάζει η πνευματική υγεία; Ας μην ζούμε μονοδιάστατα, όπως υπάρχει αλλά στην ολότητά μας ως ψυχοσωματικές οντότητες. Γιατί τότε εκτιμάμε κάτι όταν το χάνουμε ή το στερούμαστε για κάποιο διάστημα ή και οριστικά ..!



π. Αντώνιος Χρήστου, Υπεύθυνος Νεότητας Ι. Μ. Γλυφάδας Ε.
B. B. & B., Εφημέριος Ι. Ν. Προφήτου Ηλίου Κόρμπι Βάρης.

Γίνε αγάπη για να δεις Θεό στη ζωή σου....!